

Zanimive pripovedi profesorja Silvestra.

6. Strahovi.

(Dalje.)

aj pa je? Kdo pa je?» se oglasi nekdo iz gozda prav tam, odkoder je prihajala svetloba.

»Kdo je? Jaz sem — Jaka Strahopetec,« se zadere Jaka nekoliko bolj pomirjen, ko se mu zdi, da je slišal človeški glas.

»Ti, Jaka? Saj sem vedel, da te moram srečati,« se spet zasliši tisti glas iz gozda, vedno bliže Jaku. »Samo tega ne razumem, kaj tako kričiš? Pa ne, da te spet preganjajo strahovi?«

Jaku postane pri srcu lažje. Spozna glas svojega gospoda, gospoda župnika.

V tem hipu stopi gospod župnik pred preplašenega Jaka. Bolnik na hribu je namreč jel pešati. Zato so bili domači poslali sporočilo gospodu župniku po drugi najkrajši poti, naj nemudoma obišče bolnika. Brž se je gospod župnik odpravil od doma, da obišče bolnika, in zdaj sta zadela z Jakom skupaj na robu gozda pod hribom.

»Kaj pa je vendar tebi, Jaka, da tako divjaš in kričiš? Pa ni morda Izgorec že umrl? Ali se je zgodilo še kaj hujšega? Že prej sem opazil doli na ovinku, kako strašno si tekel z lučjo po hribu.«

»Oh, nič!« odgovori Jaka, še vedno preplašen, vendar malo manj boječ. »Izgorec, upam, da gre dobro; jaz pa še nisem bil tam gori. Napadla me je tukaj strašna pošast — prav tamle gori — in mi zastavila pot, da nisem mogel naprej. Hvala Bogu, da ste prišli, gospod, sicer ne vem, kaj bi bilo. Pošast je menda še gori, ker je nisem slišal, da bi bila stekla za menoj. Lahko se sami prepričate, gospod, da so strahovi na svetu.«

»Strahovi — pošast?« ponovi gospod župnik. »Kar stopiva, da to pošast dobiva. Dva sva in se je ne bova bala.«

Stopila sta v hrib drug za drugim: gospod župnik naprej, Jaka pa za njim.

Že sta prišla na kraj, kjer bi imela biti pošast, toda ni bilo o nji ne sledu ne glasu.

»Pa posvetiva,« pravi gospod župnik, »morda se je pa zverina kam potuhnila?« Pa dvigne svetiljko visoko nad Jakovo in svojo glavo v smeri proti megli, ki se je vedno gosteje valila s hriba.

Jaka zakriči . . . »Oh, je že spet tu! Pa še dve sta! Še večji, še strašnejši sta! Ali jih ne vidite?«

Gospod župnik stoji in gleda. Res, tudi on vidi na megli dve strašno veliki postavi. Premikata se, in sicer v tisti smeri, kakor se premika njegova svetiljka. Nekaj časa motri položaj, natakne naočnike, gleda in študira pošasti na megli, skriva svetiljko za hrbet in jo spet prikazuje, potem se pa prične smejati pred preplašenim hlapcem:

»O človek, da moreš biti tako lahkoveren! Ali ne vidiš, da je to le moja in tvoja senca? Kadar skrijem luč, prikazen izgine; kadar jo pa postavim za sebe in tebe, pa se spet prikaže. Jaka, Jaka, pojdi in ti pošasti primi, da se na lastne oči prepričaš, kako je res, da je strah v sredi votel, okrog ga pa nič ni.«

Jaka — hočeš-nočeš — se približa megli in zagradi po nji. Gospod župnik mu pa posveti za hrbtom s svetiljko, in spet se prikažeta ena ali dve senci, kakor že posveti. Jaka bi bil zdaj pač kmalu uvidel svojo zmoto, toda še precej časa mine, in še tega in drugega poizkusa je treba s svetiljko, preden ga gospod župnik prepriča, da dela tudi luč v svetiljki svoje sence in obrise stvari na meglo, kakor jih meče solnce podnevi na zemljo ali ponoči luna na strehe, travnike in vrtove.

Pojasnil je gospod župnik plašljivemu hlapcu tudi to, da se pojavljajo take sence ob luči na vstajajočo meglo prav posebno rade visoko v hribih. Imenuje se ta pojav, ki je čisto prirodnega značaja, s tujo besedo »b r o k - n o v s t r a h« ali »g o r s k i s t r a h«, ker ga je mogoče zasledovati osobito ob gosti megli na vrhu neke gore v Rudnem pogorju na Češkem — gori se pravi: Brocken. Mogoče pa je opazovati to prikazen tudi pri nas v triglavskem ali kamniškem pogorju, in to posebno v zimskem času tudi pri belem dnevu. Ob vrhovih teh gorâ se namreč vlačijo včasih goste megle, in kadarkoli se upre solnce s svojimi žarki v te megle, tedaj se pojavijo na megli silno velike sence onih predmetov, ki jih obseva solnce v bližini teh meglâ. Kajpada so te »pošasti« čisto nedolžne, ker so pravzaprav le zgoščeni in povečani svetlobni žarki, ki ne morejo nikomur storiti nič žalega.

Prav ob oni megli se je pa tudi Jaka Strahopetec lahko prepričal na lastne oči, da je razlaga gospoda župnika o strahovih povsem resnična.

In to mu je tudi pomagalo, da je prišel vsaj ta večer vendar enkrat do pravega spoznanja. Kajti, če bi mu bil razlagal gospod župnik samo z besedo, ne da bi se bil sam prepričal z lastnimi rokami in očmi, bi Jaka za ves svet ne bil verjel, da so vsi ti strahovi prazen nič.

Tako je pa moral priznati, da nosi po pravici priimek: Jaka Strahopetec. Molčal je, in malo sram ga je tudi bilo, ko sta potem z gospodom župnikom nadaljevala pot k bolniku. —

»Ali ni pozneje Jaka Strahopetca nič več strašilo?« je prekinila gospoda profesorja naša součenka, Voglarjeva Maruška.

»Kajpak da še! Posebno hudo pozneje enkrat, ko ni služil več pri gospodu župniku, ampak pri nekem gospodu zdravniku. Toda ni več časa, da bi vam o tem danes pravil; povem vam prihodnjik, kako se je Jaka Strahopetec iznova prepričal, da strahov ni, ampak da je on velik plašljivec.«

(Konec.)

